

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 13CoP/108/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3824204880
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Burik
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2025:3824204880.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Burika a členiek senátu JUDr. Márie Dubcovej, JUDr. Miriam Štillovej, vo veci starostlivosti súdu o maloleté dieťa: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom u matky, zastúpené kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Prievidza, dieťa rodičov – matky: C. D. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale pobytom B. XXXX/XX, E., zastúpená právnu zástupkyňou: JUDr. Zlatica Hammerová, advokátka, so sídlom G. Švéniho 4/A, 971 01 Prievidza a otca: C. A. B., F., G., nar. XX.XX.XXXX, trvale pobytom H. I. XXXX/X J., E. – K. B., zastúpený právnym zástupcom: JUDr. Andrej Gara, advokát, so sídlom Štefániková 14, 811 05 Bratislava, v konaní o uložení výchovného opatrenia, na odvolanie otca proti rozsudku Okresného súdu Prievidza č.k. 15P/106/2024-81 zo dňa 24. februára 2025, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu v napadnutých výrokoch I., II. v spojení so závislým výrokom III. o trovách prvoinštančného konania m e n í tak, že n e u k l a d á maloletému dieťaťu A. B., nar. XX.XX.XXXX a jeho rodičom: matke - C. D. B., nar. XX.XX.XXXX, otcovi - C. A. B., F., G., nar. XX.XX.XXXX, opakované výchovné opatrenie, a to povinnosť podrobiť sa sociálnemu poradenstvu alebo inému odbornému poradenstvu v zariadení Centrum pre deti a rodiny F., so sídlom F., L. M. XXX/XX, a to po dobu realizovania odborného psychologického a sociálneho poradenstva najmenej v rozsahu tridsať hodín priameho výkonu.

Žiaden z účastníkov n e m á nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Prievidza (ďalej len „súd prvej inštancie“) nariadil výchovné opatrenie, na základe ktorého uložil maloletému dieťaťu A. B., nar. XX.XX.XXXX a jeho rodičom: matke C. D. B. a otcovi C. A. B., F., G., a to povinnosť podrobiť sa sociálnemu poradenstvu alebo inému odbornému poradenstvu v zariadení Centrum pre deti a rodiny F., so sídlom F., L. M. XXX/XX, a to po dobu realizovania odborného psychologického a sociálneho poradenstva najmenej v rozsahu tridsať hodín priameho výkonu (výrok I.). Vo výroku II. uložil rodičom maloletého dieťaťa na zabezpečenie účelu výchovného opatrenia povinnosť spolupracovať so zariadením Centrum pre deti a rodiny F. s orgánom sociálnoprávnej ochrany detí, t.j. Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Prievidza, a to po dobu trvania výchovného opatrenia. Vo výroku III. rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

2. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku poukázal na Podnet ÚPSVaR Prievidza zo dňa 02.09.2024, na vyjadrenia otca, matky a kolízneho opatrovníka, viaceré rozhodnutia vydané v súvislosti s maloletým dieťaťom a za aplikácie ust. § 37 ods. 2 písm. d), § 37 ods. 4 písm. a), § 37 ods. 8, Čl. 5 Základných zásad Zákona o rodine rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti jeho rozsudku.

3. Na základe podnetu ÚPSVaR Prievidza zo dňa 02.09.2024, ktorým bolo navrhnuté opakované výchovné oparenie s poukazom na Záverečnú správu z vykonaného ambulantného výchovného opatrenia za dobu od 20.02.2024 do 20.08.2024, vykonané na základe rozsudku Okresného súdu Prievidza č.k. 15P/53/2023-59 zo dňa 15.01.2024, podľa ktorej sa cieľ výchovného opatrenia nenaplnil, súd prvej inštancie uznesením č.k. 15P/106/2024-11 zo dňa 19.09.2024 začal konanie vo veci nariadenia výchovného opatrenia (§ 23 ods. 2 CMP).

4. Po vykonanom dokazovaní a zohľadňujúc predovšetkým záujem maloletého dieťaťa súd prvej inštancie považoval za nevyhnutné rozhodnúť o opätovnom uložení výchovného opatrenia vo vzťahu k maloletému dieťaťu, ako i jeho rodičom, aj napriek výraznému nesúhlasu oboch rodičov opätovne sa podrobiť odbornému poradenstvu, ktoré podľa nich nevedlo k žiadnemu posunu v snahe obnoviť vzťah otca so synom a realizovať styk podľa rozhodnutia súdu. Aj keď obaja rodičia v prejednávanej veci prezentujú neochotu spolupracovať v rámci odborného poradenstva, súd je naďalej povinný prijať všetky vhodné a nevyhnutné opatrenia na to, aby boli udržané rodinné väzby maloletého s oboma rodičmi. Ide predovšetkým o psychologické poradenstvo, ktorého cieľom je naďalej najmä zlepšiť komunikáciu medzi rodičmi, prekonať aktuálne negatívne nastavenie maloletého dieťaťa voči stretávaniu sa s otcom, zotrvať s ním bez prítomnosti matky, a tým v konečnom dôsledku dospieť k ozdraveniu výchovného prostredia. Oproti stavu pred nariadením predchádzajúceho výchovného opatrenia sa situácia zmenila v tom, že matka maloletého privádza na miesto odovzdania, a to N. O. v E., maloletý väčšinou prezentuje názor, že nechce byť s otcom, niekedy neodpovedá na jeho otázky alebo odpovedá negatívne, avšak vo viacerých situáciách zostáva v prítomnosti otca, dokonca sa zapája do hry, ktorú iniciuje otec, následne dokáže tráviť v jeho prítomnosti aj dlhší čas. Naďalej však maloletý odmieta byť s otcom sám bez prítomnosti matky, otec teda nemôže poskytnúť maloletému plnohodnotný program a matka nedokáže túto situáciu zatiaľ vyriešiť. Obaja rodičia sa navzájom vinia z aktuálnej situácie, otec obviňuje matku z neschopnosti dieťa na styk riadne pripraviť, riadne ho motivovať, jej prítomnosť je len rušivým elementom, matka na druhej strane viní otca z toho, že nie je schopný si dieťa prevziať, riadne ho motivovať, ponúknuť mu program tak, aby ho zaujal. Maloletý stále nedokáže zostať s otcom sám bez prítomnosti matky, a to je podľa názoru súdu prvej inštancie dôvodom ďalšieho odborného poradenstva, ktorého sa musia zúčastniť obaja rodičia, aby vedeli svoje správanie v konkrétnej situácii správne zvládnuť.

5. Predmetom poradenstva má byť nasmerovanie rodičov ako má styk prebehnúť, ako má vplývať matka pred a pri odovzdávaní na dieťa a otec pri preberaní dieťaťa, ako prekonať u maloletého jeho obavu z toho, že ho otec matke nevráti. Je evidentné a súdu prvej inštancie viac než zrejmé, že rodičia toto doteraz nezvládli a nie sú schopní zvládnuť sami. Odmietavý postoj maloletého k otcovi je dôsledkom nezvládnutého konfliktu rodičov, predovšetkým matka nie je schopná sama vlastnými silami zvládnuť psychické nastavenie maloletého ísť k otcovi a byť s ním podľa vykonateľného rozhodnutia. Ak matka naďalej prezentuje, že sa bojí, že ho otec opäť oklame (zrejme situácia z júla 2023, kedy maloletý prespal u otca), treba práve s touto okolnosťou u maloletého odborne pracovať a poskytnúť mu pocit bezpečia a istoty zo styku s otcom. Podľa názoru súdu prvej inštancie aj vzhľadom na stav vykonávacieho konania, situáciu výrazne nerieši ani ukládanie pokút matke za dobrovoľné nesplnenie povinností z vykonateľného rozhodnutia súdu, otázne je, či bude úspešný aj nútený výkon rozhodnutia vykonaný súdom za situácie, že dieťa nemá spracovaný strach a obavu zostať s otcom sám. Čo sa týka vyjadrenia otca, že odborným poradenstvom sa matke znova dáva šanca, ide o nesprávny prístup a postoj, pretože súd nariaďuje výchovné opatrenie predovšetkým v najlepšom záujme maloletého, a to v snahe pomôcť maloletému, pre ktorého je najväčšou hrozbou konflikt rodičov. Rovnako je neadekvátne vyjadrenie matky, že aj počas predchádzajúceho výchovného opatrenia a uskutočňovania styku otec naďalej podáva trestné oznámenia a žaloby na náhradu škody, nakoľko uvedené s odbornou prácou a pomocou rodičom a dieťaťu nemá nič spoločné. Riešenie situácie, ktoré podsúva otec, a to okamžité zverenie dieťaťa do jeho osobnej starostlivosti, podľa názoru súdu prvej inštancie za tejto situácie nie je možné, keď primárnou osobou pre maloletého je naďalej matka, pričom súd nakoniec aj opakovane zamietol návrh otca na nariadenie neodkladného opatrenia. Ako správne poukazoval aj kolízny opatrovník maloletého, pokiaľ sa aj cieľ predchádzajúceho odborného poradenstva nenaplnil, nebolo to z dôvodu nesnaženia sa zamestnancov centra, ale skôr prístupom rodičov, z tohto dôvodu súd prvej inštancie nariadil výchovné opatrenie v znení uvedenom v napadnutom rozsudku.

6. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 52 CMP tak, že žiadnemu z účastníkov nárok na náhradu trov konania nepriznal, a to s poukazom na povahu mimosporového konania a nárok na náhradu trov konania si žiaden z účastníkov ani neuplatnil.

7. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie otec maloletého dieťaťa, a to z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP, ako aj podľa § 62 ods. 1 CMP.

Čo sa týka dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP, poukázal na to, že v odôvodnení napadnutého rozsudku chýbajú zdôvodnenia, prečo súd zobral do úvahy len niektoré dôkazy v súvislosti s nariadením výchovného opatrenia, rozhodnutie nie je riadne odôvodnené v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP. Podľa otca má matka narušenú rodinnú identitu, vo svojej predstave rodiny vôbec nepočíta s osobou otca a tohto aktuálne nahradila osobou svojho otca (starého otca maloletého). Okresné riaditeľstvo policajného zboru Prievidza dňa 17.10.2024 vydalo uznesenie, ktorým bolo voči matke začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie za spáchanie prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia. Proti uzneseniu ORPZ podala matka sťažnosť a prokurátorka Okresnej prokuratúry Prievidza uznesením zo dňa 28.10.2024 sťažnosť zamietla, že nie je dôvodná. Styk otca s maloletým sa nerealizuje nie z dôvodu, že by maloletý otca odmietal, ako nesprávne súd uvádza, ale výlučne z dôvodu na strane matky, ktorá svojou neustálou prítomnosťou na stykoch bráni otcovi v tom, aby mohol s maloletým tráviť plnohodnotný čas podľa vlastného uváženia. Matka maloletého na styk absolútne nepripravuje, matkina snaha zrealizovať styk je len predstieraná, čo je evidentné z videí zo stykov, ktoré sú súčasťou spisu. Súd prvej inštancie nedostatočne zohľadnil aj osobitné okolnosti nariadenia výchovného opatrenia, teda nevenoval pozornosť tomu, že nariadené výchovné opatrenie neúmerne zaťažuje otca tak po časovej, ako aj ekonomickej stránke, otec bude musieť vynaložiť svoj čas a náklady na cestu, ktoré sú s realizáciou výchovného opatrenia spájané. Pre otca to bude znamenať ďalšie vymeškanie pracovných povinností. V odvolaní otec uviedol, že podal podnet na NKÚ ohľadom hospodárenia s verejnými financiami, nakoľko jediným cieľom ďalšieho výchovného opatrenia je iba snaha blokovat' výkon rozhodnutia nariadením neúčinného, nehospodárneho a neefektívneho výchovného opatrenia. Súd sa v danom odôvodnení reálne a explicitne nezaoberal skutočnosťami svedčiacimi o potrebe aplikovať výnimku z rozhodovacej praxe o účelnosti nariadeného výchovného opatrenia. V ďalšom otec poukázal na činnosť ÚPSVaR, hodnotil ich činnosť a považuje túto činnosť nie v súlade s najlepším záujmom maloletého dieťaťa s tým, že podal aj podnet na Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky vo forme výkonu dozoru nad činnosťou Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Prievidza. Poukázal na to, že opakovane boli realizované rovnaké typy výchovných opatrení bez vyhodnotenia ich účinnosti tým, že sa eviduje viac ako 190 zmarených stykov otca s maloletým bez toho, aby tieto opatrenia prispeli k akejkoľvek náprave. Ide o svojvoľné rozhodnutie súdu porušujúce základné právo na predvídateľnosť rozhodnutia, či právnu istotu, ako aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Miera porušenia týchto základných práv je pritom natoľko zásadná a intenzívna, že tým jednoznačne došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Napadnutý rozsudok je arbitrárny, nepreskúmateľný a porušujúci základné právo účastníkov konania na spravodlivý proces.

Ďalej otec zastáva názor, že súd nedostatočne zistil skutočný stav veci a na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a právnemu posúdeniu veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP). V poradí štvrté výchovné opatrenie je absolútne neúčinné, neefektívne a nič neriešiacie. ÚPSVaR nemá vypracovaný žiaden nový účinný sociálny plán na nasledujúce obdobie a v skutočnosti sa bude realizovať také isté výchovné opatrenie ako ktorékoľvek iné doteraz, ktoré nikdy neprispelo k naplneniu cieľov.

8. V ďalšej časti odôvodnenia odvolania sa otec venoval hodnoteniu realizácie styku s maloletým v spojení so Znaleckým posudkom č. 144/2020 zo dňa 29.04.2021, s ktorým sa v plnom rozsahu stotožňuje, vypracovaný znalkyňou A. A. N., F., v ktorom sa uvádza, že matka kladie vlastné podmienky pre styk otca s dieťaťom a vytvára obštrukcie, ktorými sa snaží len vyvolávať dojem, že ona je ochotná dodržiavať súdne rozhodnutie, ale podľa matky, objektívne prekážky na strane dieťaťa (odmietanie otca) a nevhodné správanie sa otca (ničím nepreukázané) to neumožňujú. Znalkyňa to uzavrela tým, že matka znemožňuje otcovi potrebný nerušený kontakt so synom a matka nie je schopná zabezpečiť kontakt otca s dieťaťom. Ak nedôjde k tomu, že matka si osvojí schopnosť pripraviť dieťa na styk s otcom, odporúča zveriť dieťa otcovi, ktorý bude mať možnosť osvedčiť, že on vie dieťa na styk s matkou pozitívne naladiť. K rovnakým záverom, že neumožňovanie styku maloletého s otcom matkou je účelové, vedomé a neospravedliteľné, dospel Okresný súd Prievidza i v konaní sp.zn. 9Pc/17/2019, kde takéto konanie matky posúdil ako konanie v rozpore s dobrými mravmi, na základe čoho zamietol návrh na priznanie jej manželského výživného.

V danom prípade bol matke daný dostatočne dlhý čas na to, aby spracovala rozvod manželstva a s otcom sa nastavila tak, že otec má o maloletého záujem, chce s ním tráviť čas, a preto tomuto styku nebude brániť, mariť ho a zasahovať. Napriek vyše piatim rokom pretrvávajúcim obštrukciám je však otec

stále tu pre maloletého, neustále o neho bojuje všetkými možnými dostupnými prostriedkami. Z tohto dôvodu je absolútne nemožné od matky očakávať, že zrazu začne vzťah otca s maloletým podporovať. V tomto smere nemôže byť ospravedlnením matkinho správania ani to, že oproti stavu pred nariadením predchádzajúceho výchovného opatrenia sa situácia zmenila v tom, že matka maloletého privádza na miesto odovzdania dieťaťa, ako súd uvádza v odseku 17. odôvodnenia, súdu je známe, že styk otca s maloletým trvá v rozmedzí 20 - 30 minút, následne matka s maloletým odchádza z námestia preč. Súd berie neustále ohľad na matku, ktorá absolútne nepočíta s rolou otca a úlohou druhého rodiča v živote maloletého. V poradí štvrté výchovné opatrenie je čisto iba snaha o zakrývanie odlievania štátnych financií na akreditované centrá. Realizácia týchto opatrení nie je podložená kvalifikovanou odbornou analýzou ani reálnym monitorovaním dopadu navrhovaných zásahov na správanie jednotlivých aktérov. Naopak, prax vykazuje znaky účelového predlžovania riešení bez zmeny výsledku, pričom ÚPSVaR Prievidza odmieta využívať aj iné dostupné nástroje sociálnoprávnej ochrany detí – napríklad návrhy na zmenu úpravy rodičovských práv, zvýšenie vynúiteľnosti výkonu rozhodnutí súdu, napr. návrh na zverenie maloletého rodičovi, ktorý preukazuje schopnosť plniť si rodičovské povinnosti. Z tohto dôvodu otec navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok tak, že návrh o uloženie výchovného opatrenia v celom rozsahu zamietne.

9. Matka sa vyjadrila k odvolaniu otca v podaní zo dňa 04.04.2025, v ktorom uviedla, že Znalecký posudok č. 144/2020 zo dňa 29.04.2021, vypracovaný znalkyňou F. A. N., bol vyhotovený pred štyrmi rokmi, takže je vysoko neaktuálny. Okrem toho, Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky rozhodlo, že sa znalkyňa pri vypracovávaní tohto znaleckého posudku dopustila iného správneho deliktu, za čo jej uložil správny orgán sankciu, a preto, podľa názoru matky, nie je možné na uvedený znalecký posudok prihliadať.

V konaní o rozvod manželstva a ÚPP k maloletým deťom na čas po rozvode vedenom na Mestskom súde Bratislava II pod sp. zn. B4-13P/91/2019 bol vyhotovený ďalší Znalecký posudok č. 5/2022 zo dňa 15.01.2023, vypracovaný znalkyňou A. J. K.. Podľa záverov tohto znaleckého posudku je matka stále pre maloletého primárna vzťahová osoba, na ktorú je citovo naviazaný a aj napriek tomu, že sa v nejakej situácii cíti dobre, chodí sa za mamou uisťovať a vyhľadáva u nej bezpečie, nakoľko je primárne naučený tráviť čas s ňou a ona je osoba, ktorá sa o neho dlhodobo stará. Dlhodobé odlúčenie od matky by mohlo mať v aktuálnej situácii nepriaznivý vplyv na jeho zdravý psychický vývin. Maloletý A. je vo veku, keď sa síce môže obávať nových situácií, no postupne sa dokáže na tieto rovnako adaptovať. Rovnako je potrebné vzťah s otcom, ktorý je mierne narušený kvôli nízkej frekvencii stretávania, postupne budovať. Je vhodné sledovať postupný proces adaptácie dieťaťa na rozširovanie styku. Ďalej matka uviedla, že na pojednávaní dňa 11.03.2025 vo veci rozvodu manželstva a úpravy práv a povinností k maloletému dieťaťu na čas po rozvode (sp.zn. B4-13P/91/2019), bol vyhlásený rozsudok a styk otca so synom je v uvedenom rozsudku upravený s ohľadom na aktuálny priebeh stykov, aj odporúčaní uvedených v Znaleckom posudku č. 5/2022 zo dňa 15.01.2023, a to na obmedzené časové obdobie - 4 mesiace za prítomnosti matky, aby prebehol adaptačný proces.

K rozsudku Okresného súdu Prievidza vydanom v konaní sp.zn.9Pc/17/2019 poukázala na to, že Krajský súd v Trenčíne tento rozsudok uznesením zo dňa 24.08.2021 zrušil a vec vrátil Okresnému súdu Prievidza na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, následne Okresný súd Prievidza rozsudkom zo dňa 05.12.2022 rozhodol o priznaní manželského výživného.

10. Matka vo vyjadrení tvrdila, že koná tak, ako jej určil súd, a teda pri príchode na styk ponecháva syna otcovi, pričom sama sa vyberie na odchod z dohodnutého miesta odovzdania, už neberie ohľad na názor, prosby a žiadosti syna, pričom takéto konanie jej bolo odporúčané aj zo strany kolíznej opatrovníčky z ÚPSVaR Bratislava. Otec preto nemá žiadny dôvod na podávanie trestných oznámení na jej osobu, nakoľko dodržiava všetko, čo jej rozhodnutie prikazuje. Matka je toho názoru, že otec koná účelovo s cieľom prezverenia syna do jeho starostlivosti, nakoľko si je sám vedomý skutočnosti, že ak by sa styky riadne realizovali, súd by nemal dôvod na prezverenie syna.

Rozhodnutie prvoinštančného súdu o uložení výchovného opatrenia ovplyvňuje rovnakou mierou aj matku z hľadiska jej pracovného a osobného času, keďže tiež bude musieť na realizáciu výchovného opatrenia venovať svoj pracovný, tak aj osobný čas. Keďže otec napadol Centrum pre deti a rodiny F. ako ďalšiu inštitúciu zapojenú do konaní ohľadom rodiny, matka si dovoľuje upriamiť pozornosť odvolacieho súdu na Expertnú správu zo dňa 07.10.2024 vyhotovenú F. C. P., ktorá doporučila postup riešenia situácie, táto v správe odporúča, aby dieťa malo „bezpečný priestor“ a „bezpečného“ človeka – psychológa, alebo psychologičku, ktorí nebudú zaviazaní povinnosťou vypracovávať správy. Budú len s dieťaťom pracovať a nastavovať rodičom „zrkadlo“, komunikovať s nimi, ako sa dieťa cíti, čo

prežíva. Odstránenie momentu kontroly administratívnymi autoritami z procesu psychologickkej, resp. terapeutickkej práce s dieťaťom, môže priniesť určité uvoľnenie a otočenie focusu z rodičovského konfliktu na potreby dieťaťa. Coaching rodičovských zručností, pomalé nastavovanie obsahu, aj času stretnutí, ich plánovanie, môže byť tou správnou cestou. Asistencia cudzieho človeka, ktorý bude len „pozorovať“ správanie rodičov, situáciu naopak môže zbytočne vyhrotiť. Počas trvania výchovného opatrenia v CDR F. silnel odpor syna k stretnutiam v CDR s otcom, čo je uvedené aj v záverečnej správe CDR F. z vykonaného výchovného opatrenia za obdobie od 20.02.2024 do 20.08.2024: „ Najmenšiu mieru odmietania sme odpozorovali počas prvého stretnutia A. s otcom bez prítomnosti matky.“ Aj z uvedeného je zrejmé, že odpor syna k stretnutiam s otcom v CDR postupne silnel, v uvedenom období styky otca so synom trvali za veľkej snahy matky maximálne 2 hodiny. Po ukončení výchovného opatrenia a uvoľnení tlaku na syna zo strany CDR F. sa styky postupne predlžovali a ich trvanie bolo väčšinou 4 hodiny, až do obdobia, kedy otec začal zo styku odchádzať aj po odovzdaní syna. Počas predchádzajúceho výchovného opatrenia v CDR F. došlo k situácii, kedy otec podal odvolanie voči prijatiu syna do spádovej školy, napriek tomu, že syn bol povinný nastúpiť na školskú dochádzku. Matka túto skutočnosť uviedla aj na stretnutiach v CDR F., kde žiadala o pomoc pri riešení uvedenej situácie a práve pri takýchto situáciách matka očakáva potrebnú pomoc a poradenstvo, ktoré by malo poskytovať subjekt, v ktorom prebieha výchovné opatrenie. Keďže výchovné opatrenia prebiehali od podania návrhu na úpravu práv a povinností k maloletému dieťaťu v roku 2019 už dlhodobo, už v minulosti bola matka ÚPSVaR Prievidza informovaná o možnosti nahradiť povinnosť absolvovať výchovné opatrenie v Centre pre rodiny a deti možnosťou, že by každý z rodičov individuálne navštevoval psychológa, resp. psychologické poradenstvo, napr. v mieste svojho bydliska, čo je takisto možné aj pre syna, aj na základe odporúčaní F. C. P.. Tým by sa eliminovalo napätie medzi rodičmi a správnym vedením psychológa, ktorý bude mať dôveru rodiča, keďže si ho sám vyberie, by mohlo dôjsť k zlepšeniu situácie a náprave komunikácie a vzťahov. Takisto by sa obmedzili podania otca smerom k subjektu, ktorý má výchovné opatrenie realizovať, lebo by si otec sám vybral, ktorého psychológa bude navštevovať. Preto navrhuje odvolaciemu súdu, aby povinnosť absolvovať poradenstvo v CDR F. eventuálne nahradil povinnosťou rodičov a syna navštevovať psychológa podľa svojho výberu a povinnosťou zasielať súdu v určenom časovom termíne potvrdenie o absolvovaní poradenstva.

11. Kolízny opatrovník vo vyjadrení k odvolaniu otca zo dňa 03.04.2025 uviedol, že zotrváva na svojich písomných a ústnych vyjadreniach v rámci prebiehajúceho konania, je toho názoru, že uložené výchovné opatrenie slúži predovšetkým maloletému na jeho ochranu pred emočným vypätím, ktorému ho vystavujú jeho rodičia, ktorí doposiaľ v dostatočnej miere nevyužili sprostredkované odborné poradenstvo.

12. Otec vo vyjadrení k vyjadreniu matky (odvolacia replika) trval na tom, že sa dopúšťa zásadnej deformácie záverov znaleckého posudku, na ktorý on poukázal vo svojom odvolaní. V ďalšom sa opätovne vyjadroval k záverom znalkyne, ako aj k otázke, ako prebieha styk otca s maloletým. Krajský súd v Trenčíne v uznesení zo dňa 24.08.2021 rozsudok Okresného súdu Prievidza sp.zn. 9Pc/17/2019 nezrušil z dôvodu nesprávnosti skutkových záverov o konaní matky, ale pre procesné nedostatky, ktoré si vyžadovali doplnenie dokazovania, nové právne posúdenie nároku matky na výživné. Zároveň toto nové rozhodnutie nie je právoplatné a bude podrobené riadnemu prieskumu v rámci odvolacieho konania, kde sa opätovne posúdi správanie matky ako jeden z rozhodujúcich faktorov. Otec uviedol, že znalkyňa A. J. K., ktorá vypracovala Znalecký posudok č. 5/2022 dňa 15.01.2023 v rámci konania o rozvod manželstva, vedeného na Mestskom súde Bratislava II, nie je odborne spôsobilá vykonávať znalecké úkony v oblasti, ktorá bola predmetom jej skúmania, nakoľko je zapísaná v odvetví Klinická psychológia a otázky týkajúce sa citovej väzby maloletého k rodičom, stability výchovného prostredia, vývinových potrieb dieťaťa, manipulatívneho správania rodičov, dopadov rodičovského konfliktu na dieťa, konfliktu lojality či psychologického zneužívania maloletého v rodinnom prostredí patria výlučne do pôsobnosti odvetvia Poradenská psychológia. Rozhodnutie Mestského súdu Bratislava II zo dňa 11.03.2025 sp.zn. B4-13P/91/2019, na ktoré matka odkazuje, mu nebolo doručené, zatiaľ nenadobudlo právoplatnosť, ak bude rozhodnutie doručené, otec uplatní svoje zákonné právo podať riadne odvolanie. Poukázal na to, že na pojednávaní dňa 11.03.2025 kolízny opatrovník výslovne uviedol, že odporúča zverenie maloletého A. do osobnej starostlivosti otca a nie ponechanie maloletého dieťaťa matke. Tento návrh bol opretý o dlhodobé a systematické marenie výkonu styku zo strany matky, ako aj o preukázané neplnenie si rodičovských povinností v zmysle podpory vzťahu dieťaťa s druhým rodičom. Otec zásadne nesúhlasí s účasťou matky na styku s maloletým a nikdy žiadny takýto súhlas nevyjadril, neudelil a ani neprejavil nijakým konkludentným konaním. Pokiaľ ide o údajné prejavy odporu zo strany maloletého počas styku

(odmietanie otca, túžba odísť), otec poukazuje na to, že príčinou takéhoto správania nie je nedostatočná snaha zo strany otca, ale práve systematické ovplyvňovanie a manipulácia maloletého dieťaťa zo strany matky, ktorú otec opakovane a dôkazne namieta. Otec dôrazne odmieta tvrdenie matky, že by maloletý bol podľa znaleckých posudkov naviazaný výlučne na osobu matky, a že by mu zotrvanie na styku iba za prítomnosti otca spôsobovalo značný diskomfort. V predložených znaleckých posudkoch nebolo konštatované, že by maloletý pociťoval počas styku s otcom diskomfort alebo obavy. Obidva znalecké posudky, napriek prejavenej nevôli matky, jasne uvádzajú, že maloletý nemá problém tráviť čas s otcom a že k otcovi cíti úprimný cit.

Čo sa týka matkou navrhovanej F. P., otec uvádza, že z dostupných údajov vyplýva, že táto osoba nie je akreditovaným subjektom, a teda nie je oprávnená vykonávať odborné činnosti v postavení nestranného a oficiálne uznaného odborníka v rodinnoprávnych veciach. Navyše, v danom prípade existuje dôvodné podozrenie, že jej služby sú hradené výlučne matkou maloletého, čím je spochybnená jej nezávislosť a nestrannosť. Otec v rámci celého doterajšieho konania opakovane preukázal, že jeho konanie smeruje výlučne k ochrane najlepšieho záujmu maloletého dieťaťa podľa Čl. 5 Zákona o rodine a Čl. 3 Dohovoru o právach dieťaťa. Otec zásadne odmieta tvrdenia matky, podľa ktorých jeho kritika postupu ÚPSVaR Prievidza a ďalších subjektov predstavuje snahu spochybníť nezávislosť a nestrannosť všetkých orgánov činných v konaniach vo veci maloletého. Naopak, otec poukazuje na konkrétne a opakovane preukázané pochybenia týchto subjektov, ktoré majú priamy vplyv na nezákonné alebo neobjektívne posudzovanie veci maloletého dieťaťa a jeho najlepšieho záujmu. Otec zdôrazňuje, že cieľom jeho konania nie je spochybňovať odborníkov ani systém ako taký, ale dosiahnuť, aby bola každá odborná činnosť vykonávaná objektívne, nezaujato a s dôsledným prihliadnutím na najlepší záujem maloletého dieťaťa. Otec zásadne nesúhlasí s návrhom matky, aby boli výchovné opatrenia nahradené individuálnym psychologickým poradenstvom u psychológov podľa vlastného výberu každého z rodičov. Takéto individuálne poradenstvo bez akéhokoľvek výstupu, kontroly alebo odbornej koordinácie nemôže plniť účel výchovného opatrenia, ktorého cieľom je predovšetkým náprava a zmena v správaní rodiča, ktorý sa voči maloletému správa v rozpore s jeho najlepšimi záujmami. Trvá na tom, že ak má mať akékoľvek poradenstvo, psychologická asistencia, či terapeutická činnosť reálny výchovný a ochranný efekt pre maloletého, musí byť zabezpečená prostredníctvom akreditovaných a nezávislých inštitúcií s výstupmi použiteľnými pre účely konania pred súdom. Výchovné opatrenia trvajú už viac ako päť rokov, pričom výsledok ich realizácie je z pohľadu dieťaťa nulový, najmä pre aktívne a dlhodobé odmietanie spolupráce zo strany matky, ako aj pre jej účelové sabotovanie týchto opatrení. V takejto situácii nahradíť objektívny dohľad subjektívnym „poradenstvom podľa výberu“ je kontraproduktívne a nezlučiteľné s najlepším záujmom dieťaťa. Trval na tom, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že návrh na uloženie výchovného opatrenia v celom rozsahu zamietne.

13. Do momentu konania a rozhodovania odvolacím súdom ďalšie podania nenasledovali.

14. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP v spojení s § 3 ods. 5 písm. a) CMP), po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba, a to otec maloletého dieťaťa (§ 359 a § 362 ods. 1 CSP a § 7 ods. 1 CMP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prípustný (§ 355 ods. 1 CSP), vec preskúmal v medziach daných ust. § 65, § 66 CMP, postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario, keď nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nevyžaduje si to dôležitý verejný záujem, rozsudok súdu prvej inštancie v súlade s ust. § 388 CSP zmenil v napadnutých výrokoch I., II. a v závislom výroku III. o trovách konania. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

15. Podľa § 388 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie ani na jeho zrušenie.

16. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bolo rodičom maloletého a maloletému uložené výchovné opatrenie spočívajúce v ich povinnosti podrobiť sa sociálnemu poradenstvu alebo inému odbornému poradenstvu v zariadení Centra pre deti a rodiny F., a to najmenej v rozsahu 30 hodín priameho výkonu, rovnako rodičom na zabezpečenie účelu výchovného opatrenia bola uložená povinnosť spolupracovať so zariadením CDR F. a orgánom sociálnoprávnej ochrany detí, t.j. ÚPSVaR Prievidza, a to po dobu trvania výchovného opatrenia.

17. Podstatou odvolacej námietky otca bola skutočnosť, že v odôvodnení napadnutého rozsudku chýbajú zdôvodnenia, prečo súd prvej inštancie zobral do úvahy len niektoré dôkazy v súvislosti s nariadením výchovného opatrenia, nezohľadnil dôkazy a tvrdenia predložené otcom. Otec považuje

predmetný rozsudok za arbitrárny, nepreskúmateľný a porušujúci základné právo účastníkov konania na spravodlivý proces. Zároveň zastával ten názor, že súd nedostatočne zistil skutočný stav veci a na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a právnomu posúdeniu. Poukázal na to, že ÚPSVaR nemá vypracovaný žiaden nový účinný sociálny plán práce na nasledujúce obdobie, považuje štvrté výchovné opatrenie za absolútne neúčinné, neefektívne, nič neriešiace a v rozpore so záujmom maloletého dieťaťa.

18. Účelom výchovných opatrení v zmysle Zákona o rodine je predchádzanie prísnejšiemu zásahu do rodičovských práv a povinností v zmysle § 38 Zákona o rodine s tým, že budú včas odstránené poruchy medzi rodičmi a deťmi a nebude tak musieť dôjsť k obmedzeniu, či pozastaveniu výkonu rodičovských práv a povinností. Sústava výchovných opatrení v zmysle ust. § 37 Zákona o rodine je vybudovaná systematicky, od miernejších zásahov po vážnejšie zásahy, veľmi účinným sa v poslednom období ukázalo najmä využitie uloženia povinnosti podrobiť sa odbornému poradenstvu v špecializovaných zariadeniach, ktoré súd môže uložiť rodičom maloletého dieťaťa alebo maloletému dieťaťu. Hoci zákon hovorí všeobecne o odbornom poradenstve, využíva prevažne psychologické poradenstvo. Poradenstvo možno uložiť jednému z rodičov, obidvom rodičom spoločne, niektorému z rodičov alebo obidvom rodičom a maloletému dieťaťu. Výhodou tohto opatrenia je, že súd po uložení výchovného opatrenia sleduje jeho vykonávanie, a to v súčinnosti s orgánom sociálnoprávnej ochrany detí, obcou alebo s príslušným zariadením, v ktorom je dieťa umiestnené. Podľa záverov poradenstva rozhodne o aplikácii ďalších opatrení, pričom môže využiť napr. predĺženie poradenstva, resp. jeho rozšírenie o nové ciele, rozhodnúť o opakovanom uložení výchovného opatrenia alebo o uložení iného vhodného výchovného opatrenia (§ 37 ods. 2, § 37 ods. 8 Zákona o rodine). Hmotnoprávnou podmienkou uloženia výchovného opatrenia je, že to vyžaduje záujem dieťaťa. Pokiaľ má súd za to, že výchovné opatrenie už nie je potrebné, môže ho zrušiť. Ak výchovné opatrenie neprinesie želaný výsledok, ktorým je zvyčajne zmena postoja niektorého rodiča, resp. obidvoch rodičov alebo zmena postoja dieťaťa, potom môže súd využiť ďalšie opatrenia, ktorými fakticky alebo právne zasiahne do výkonu rodičovských práv a povinností.

19. Odvolací súd oboznámením sa s obsahom napadnutého rozhodnutia a odvolania otca dospel k záveru, že odvolanie otca je dôvodné a boli splnené podmienky pre zmenu rozsudku podľa § 388 CSP. Predmetom konania je rozhodovanie o podnete Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Prievidza na uloženie opakovaného výchovného opatrenia, ktorým malo byť uložené maloletému dieťaťu a jeho rodičom povinnosť podrobiť sa sociálnemu poradenstvu alebo inému odbornému poradenstvu prostredníctvom Centra pre deti a rodiny F. v rozsahu trvania 30 hodín s tým, že na základe tohto podnetu súd prvej inštancie začal konanie bez návrhu, a to uznesením č. k. 15P/106/2024-11 zo dňa 19. septembra 2024. Opakované výchovné opatrenie bolo nariadené v zmysle ustanovení § 37 ods. 2 písm. d), § 37 ods. 4 písm. a), § 37 ods. 8 Zákona o rodine, kedy súd prvej inštancie uložil opakované výchovné opatrenie vo vzťahu k maloletému dieťaťu a jeho rodičom. Predmetom odvolacieho konania teda s poukazom na dôvody otca predostreté v odvolaní bolo posúdiť, či boli splnené podmienky pre uloženie opakovaného výchovného opatrenia.

20. Zo skutočného stavu veci vyplýva, že manželstvo rodičov maloletého dieťaťa bolo rozvedené, avšak úprava výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu na čas po rozvode nie je právoplatná, vo veci bol vydaný rozsudok Mestského súdu Bratislava II, č. k. V4-13P/91/2019-3089 zo dňa 11. marca 2025, proti ktorému podal odvolanie otec maloletého. Naďalej je teda v platnosti rozsudok Krajského súdu Trenčín č. k. 19CoP/20/2022-2736 zo dňa 23.06.2022, v ktorom bolo naposledy rozhodované o styku otca s maloletým A. bez prítomnosti matky tak, že otec je oprávnený stretávať sa so synom každý nepárny týždeň v sobotu od 10:00 hod do 18:00 hod. a v nedeľu od 09:00 hod. do 18:00 hod. a matka je povinná dieťa na styk s otcom pripraviť a odovzdať ho otcovi v stanovenom čase pred vchodom do budovy K. G. E. nachádzajúceho sa na N. O. v E., kde jej ho otec v stanovenom čase odovzdá.

Z pripojených spisov bolo preukázané, že prebieha na Okresnom súde Prievidza aj konanie o výkon rozhodnutia v časti úpravy styku sp. zn. 15Em/2/2022 s tým, že bol nariadený výkon rozhodnutia a dochádza k ukladaniu pokút matke dieťaťa za nerealizovanie stykov za dlhšie časové obdobie. Styk otca s maloletým A. sa nerealizuje od júla 2023 z dôvodu, že maloletý k otcovi nechce ísť, odmieta kontakt s ním a podľa matky sa bojí možného neodovzdania syna zo strany otca v stanovenom čase. Z dôvodu pretrvávajúceho rodičovského konfliktu (zhruba od roku 2019), negatívne nastavenie oboch rodičov k sebe navzájom, maloletého k stretávaniu sa s otcom, Okresný súd Prievidza rozsudkom č. k. 15P/53/2023-59 zo dňa 15.01.2024 uložil maloletému dieťaťu a rodičom maloletého dieťaťa výchovné

opatrenie, a to povinnosť podrobiť sa sociálnemu poradenstvu alebo inému odbornému poradenstvu v zariadení Centra pre deti a rodiny F. po dobu najmenej 6 mesiacov od realizácie prvej konzultácie a zároveň uložil rodičom na zabezpečenie účelu výchovného opatrenia povinnosť spolupracovať so zariadením Centra pre deti a rodiny F. a s orgánom sociálnoprávnej ochrany detí po dobu trvania výchovného opatrenia.

21. Zo záverečnej správy Centra pre deti a rodiny F. (ďalej aj „CDR“) z vykonávaného ambulantného výchovného opatrenia za obdobie od 20.02.2024 do 20.08.2024 (vykonané na základe rozsudku sp. zn. 15P/53/2023), na ktorú správne poukázal súd prvej inštancie, vyplynulo, že cieľ výchovného opatrenia sa nenaplnil aj napriek tomu, že rodičia boli vedení k aktívnej pozitívnej motivácii syna pred a počas styku s otcom, k uplatňovaniu adekvátnej rodičovskej prevahy v určovaní hraníc stretnutia a k podpornej a rešpektujúcej komunikácii voči synovi a sebe navzájom. Naďalej sa však nerealizuje styk otca s maloletým podľa vykonateľného rozhodnutia súdu, komunikácia rodičov nie je konštruktívna a súhlas oboch rodičov k pokračovaniu poradenstva nebol daný. Podľa správy realizovaný styk otca a syna nekorešponduje so stanoveným rozsahom hodín v daný deň a s realizáciou stretnutí bez prítomnosti matky, na základe uskutočnených intervencií a pozorovaní centrum vnímalo naďalej napätú situáciu medzi rodičmi, ich vzájomnú nedôveru a zľahčovanie problémov, od prvotného stretnutia otca a syna nenastali pokroky, ktoré by viedli k realizovaniu styku tak, ako ho určuje súdne rozhodnutie. Zároveň aj v sprievodnom liste k záverečnej správe CDR sa skonštatovalo, že matka nemá záujem o dobrovoľnú spoluprácu s centrom, nevidí zmysel a v rámci konania otca žiaden posun. Podľa centra efektivita poskytovaného poradenstva závisí od vytvorenia vzťahu medzi odborníkom a klientom, pričom zo strany matky centrum vníma istú mieru nedôvery, ktorá by mohla byť potencionálnou bariérou v dosiahnutí cieľov poradenstva v ďalšom období a samé centrum dalo na zváženie, či opakovane uložiť rodine maloletého výchovné opatrenie.

22. Predovšetkým je potrebné uviesť, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci zistil skutkový stav v miere potrebnej pre jeho rozhodnutie, ale jeho rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení. V takomto prípade nebolo potrebné opakovať ani doplniť dokazovanie, preto odvolací súd vychádzal zo zisteného skutkového stavu (§ 383 CSP). Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie aplikoval správne zvolenú normu, ale nesprávne ju interpretoval, čo sa týka posúdenia právneho dôvodu na uloženie výchovného opatrenia maloletému a jeho rodičom.

23. Odvolacie dôvody otca, čo sa týka námietok, že v poradí štvrté výchovné opatrenie je absolútne neúčinné a neefektívne a nič neriešiacie, považuje odvolací súd za dôvodné, poukazujúc na dôvody nenaplnenia účelu súdom uloženého výchovného opatrenia, ktoré vzišli z vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie, a to, že stretávanie maloletého s otcom v CDR postupne malo na maloleté dieťa negatívny vplyv, nedôvera voči centru zo strany rodičov maloletého dieťaťa, spochybňovanie postupov poradenstva a obsah správ CDR matkou maloletého, čo sa prejavilo aj v tom, že rodičia v rámci konania o opakovanom výchovnom opatrení nesúhlasili s tým, aby bolo uložené. Otec uvádzal, že ako rodičia absolvovali už tri odborné poradenstvá a ani jedno neprispelo k požadovanému cieľu, nakoľko realizácia styku otca s maloletým neprebíha naďalej podľa rozhodnutia súdu. Rovnako matka uviedla, že v rámci absolvovania niekoľkých odborných poradenstiev žiadne z nich nevedli k posunu, čo sa týkalo realizácie styku otca s maloletým s tým, že ona si nebola vedomá, že by porušovala svoje povinnosti vo vzťahu k príprave dieťaťa na styk s otcom.

24. Napriek tomu, že súdy by mali prijať všetky vhodné opatrenia, ktoré možno od nich vzhľadom na okolnosti konkrétneho prípadu rozumne očakávať s cieľom umožniť styk rodiča s dieťaťom, táto povinnosť nie je absolútna, pretože jedným z najdôležitejších faktorov je spolupráca všetkých zúčastnených osôb. Treba si uvedomiť, že súdy nie sú zodpovedné za výsledok, čo potvrdzuje aj judikatúra ESLP. Súdy nie sú všemocné, a to predovšetkým pokiaľ ide o rodičov, ktorí nie sú schopní povzniesť sa nad vzájomnú nevraživosť a uprednostniť záujem maloletého. Na druhej strane, aj keď rodičia nespolupracujú, je povinnosťou súdu prijať všetky vhodné a nevyhnutné opatrenia na to, aby boli udržané rodinné väzby maloletého s oboma rodičmi.

25. Odvolací súd je teda toho názoru, že v prejednávanej veci nie je daný právny dôvod pre uloženie opakovaného výchovného opatrenia maloletému ako aj jeho rodičom, a to pre dlhodobu pretrvávajúce problémy pri styku otca s maloletým, z dôvodu narušených vzťahov otca s maloletým a napokon i rodičov navzájom, čo má teda na problém realizácie styku otca s maloletým zásadný vplyv. Odvolací súd nespochybňuje situácie, kedy prichádzajú do úvahy výchovné opatrenia, sú signálom, že vo vzťahu

medzi rodičmi a deťmi existujú poruchy, ktoré pokiaľ budú odstránené, nevyžadujú zásadnejší zásah do rodičovských práv a povinností. V § 37 ods. 2 písm. d) Zákona o rodine je okrem ďalších uvedené výchovné opatrenie, ktorým súd uloží maloletému dieťaťu a jeho rodičom podrobiť sa sociálnemu poradenstvu alebo odbornému poradenstvu, ktoré je opatrením nižšej intenzity, o ktorom sa rozhoduje vtedy, ak dospeje súd k záveru, že v danom prípade je opatrenie miernejšieho charakteru postačujúce.

26. Výsledky vykonaného dokazovania realizovaného na pojednávaní pred súdom prvej inštancie, tiež obsah súdnych spisov vedených vo veci starostlivosti súdu o maloleté dieťa svedčia o tom, že právny záver súdu prvej inštancie o uložení opakovaného výchovného opatrenia nemá oporu v zistenom skutočnom stave veci. Odvolací súd konštatuje, že bola nesporne preukázaná narušenosť vzťahov nielen medzi rodičmi navzájom, ale aj medzi otcom a maloletým dieťaťom. Existencia napätia medzi rodičmi, rodičia vzájomne nekomunikujú, avšak v rámci konaní vo veci starostlivosti súdu o maloleté dieťa bol už nariadený výkon rozhodnutia ohľadne styku otca s maloletým synom, takisto bez akejkoľvek nápravy alebo zlepšenia realizácie styku otca s maloletým. Prebieha aj trestné konanie z dôvodu, že matka nerešpektuje a marí rozhodnutie súdu týkajúce sa realizácie styku otca s maloletým. V rámci predchádzajúcich absolvovaných výchovných opatrení nebol naplnený cieľ odborného poradenstva, ktorým bolo predovšetkým sledovať záujem maloletého dieťaťa, v prospech ktorého je mať fungujúci vzťah s obidvomi rodičmi, a teda aj s otcom a nezabezpečilo sa to, že maloleté dieťa sa vyvíja v súlade so všeobecne akceptovateľnými zásadami v spoločnosti, ktoré zahrňujú aj právo dieťaťa na styk a rozvoj vzťahu s rodičom, ktorému nebolo dieťa zverené vo výchovy. Je preukázateľne narušená dôvera medzi rodičmi a subjektom - CDR, ktorý by mal vykonať uložené opakované výchovné opatrenie.

27. Nesporne v záujme maloletého je jeho komplexný rozvoj v rámci duševného, telesného, mravného, citového, zdravotného ako i rozumového vývoja, ktorý je možné dosiahnuť rešpektovaním práva maloletého dieťaťa na zachovanie vzťahu s obidvoma rodičmi, teda i prostredníctvom výchovného pôsobenia matky, otca, čo však nie je možné zabezpečiť formálnym prijímaním opatrení, ktorými nebol v doterajšej praxi účastníkov dosiahnutý žiaduci efekt. Styk otca s maloletým neprebíha v súlade so súdnym rozhodnutím niekoľko rokov, preto pokiaľ tento vyvolaný stav výchovné opatrenie v obdobnom rozsahu nedokázalo odstrániť, jeho následné opakované uloženie sa odvolaciemu súdu javí ako postup, ktorým nebude možné žiaduci výsledok dosiahnuť ako aj s poukazom na ďalšie opatrenia, ktoré už boli realizované, vrátane nariadeného výkonu rozhodnutia, podanej obžaloby na matku maloletého. Preto odvolací súd má za to, že nie je naplnený právny dôvod uloženia opakovaného výchovného opatrenia, uložením ktorého nebude možné žiaduci výsledok dosiahnuť a ktorý nebude v záujme maloletého dieťaťa. Preto odvolací súd v súlade s ust. § 388 CSP rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že neuložil rodičom ani maloletému dieťaťu výchovné opatrenie tak, ako je to špecifikované vo výrokoch rozsudku odvolacieho súdu.

28. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že ak uložené miernejšie výchovné opatrenia nespĺnili účel, potom prichádza do úvahy aj aplikácia prísnejších výchovných opatrení.

29. O nároku na náhradu trov konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 2 CSP za použitia ust. § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá na ich náhradu nárok.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).